

Evangelí del 23 de desembre: un llarg silenci

“A l’instant [a Zacaries] se li destravà la llengua i començà a parlar beneint Déu”. També nosaltres necessitem el silenci per aprendre a meditar les meravelles i els misteris de Déu i renovar el nostre amor cada dia.

Evangelí (Lc 1, 57-66)

Quan se li va complir el temps, Elisabet infantà un fill. Els veïns i els parents sentiren a dir que el Senyor li havia mostrat el seu amor, i tots la felicitaven.

Al cap de vuit dies es reuniren per circumcidar l'infant i volien que es digués Zacaries, com el seu pare. Però la seva mare s'hi va oposar dient:

—No! S'ha de dir Joan!

Ells li replicaren:

—Però si no hi ha ningú de la família que porti aquest nom!

Llavors feren senyes al pare i li preguntaven com volia que es digués. Ell va demanar unes tauletes i va escriure-hi: “El seu nom és Joan”. Tots van quedar meravellats. A l'instant se li destravà la llengua i començà a parlar beneint Déu. Un gran respecte s'apoderà de tots els veïns. La gent parlava d'aquestes coses per tota la muntanya de Judea, i tothom qui ho sentia ho guardava en el seu cor i es preguntava: “Què serà aquest infant?”.

Realment, la mà del Senyor era amb ell.

Comentari

El naixement de sant Joan Baptista il·lumina la vida de Zacaries i Elisabet i comporta l'alegria i la sorpresa dels parents i veïns. El matrimoni havia somiat mantes vegades aquell dia, però ja no l'esperava. És possible que Zacaries se sentís abandonat de Déu. Havia esperat molt. En la joventut i maduresa havia resat amb fe per la família, pel poble, per l'arribada del Messies.

Però potser va arribar un moment que es va cansar d'esperar. S'acontentava de complir els rituals propis de la tasca sacerdotal, acompanyats amb oracions, dejunis i

sacrificis. Però tot ho fa sense gaire fe, desesperançat, amb poc amor.

El Senyor el va deixar mut durant tot el temps d'embaràs d'Elisabet. Nou mesos de silenci. Per aprendre a meditar; per aprendre a mirar i contemplar el pas de Déu per la seva vida; per renovar l'amor.

Déu li dona un temps perquè aprengui a refiar-se i callar davant del misteri de Déu i contemplar amb humilitat i silenci la seva acció, que es revela en la història dels homes i que sempre supera la nostra imaginació. Zacaries experimenta que res no és impossible per a Déu.

L'evangelí d'avui s'atura al moment d'imposició del nom al nen. Elisabet tria un nom estrany a la tradició familiar. Zacaries en confirma l'elecció, escrivint-lo en una tauleta: “El seu nom és Joan”.

El naixement de sant Joan Baptista està envoltat de sorpresa, alegria i gratitud. La gent va ser envaïda per un sant temor de Déu, “parlava d’aquestes coses per tota la muntanya de Judea” i es pregunta admirada: “Què serà aquest infant?”.

Podem preguntar-nos també nosaltres com és la nostra fe: és una fe rutinària, complidora d'actes de pietat, plana? Soc una persona cansada d'esperar, desamorada? Tinc sentit de sorpresa quan veig les obres del Senyor a la meva vida i a la vida dels altres? Estic obert a les sorpreses de Déu?

També nosaltres, com Zacaries, necessitem un temps de silenci, per aprendre a meditar, a mirar i contemplar les meravelles de Déu i renovar el nostre amor cada dia.

Luis Cruz // yana
gayvoronskaya - Canva

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-23-de-desembre-un-llarg-silenci/>
(15/03/2026)